

ایجاد ائتلاف جدید

و باز هم عملی شدن خواسته های توسعه طلبانه غرب

مختصری در باره کشور سوریه:

در سال ۱۹۴۶ استقلال خود را از فرانسه به دست آورد. اما در پی آن، به ویژه به دلیل منافع متضاد گروههای مختلف در جامعه، شاهد دورانی از بی ثباتی سیاسی بود. سوریه زمانی که امپراتوری اسلامی بود، قلمروییست که همیشه مورد تهاجم و اشغال همه قدرتهای بزرگ جهان مانند: رومیها، مغولها و صلیبیون و ترکها قرار گرفته است.

سوریه و مصر برای مدت کوتاهی (۱۹۶۱ - ۱۹۵۸) در دوران ریاست جمهوری (جمال عبدالناصر) در مصر، اتحادیه یی را تشکیل دادند. ولی با وقوع یک کودتای نظامی، سوریه مجدداً راه استقلال کامل را در پیش گرفت.

در سال ۱۹۶۳ حزب پان عرب بعث، که تحت کنترل علویها است، قدرت را به دست گرفت و تا به امروز (در حدود پنجاه سال) در کشور حکمرانی می کند.

حکومت بعثی، به ویژه در دوران حافظ اسد (۱۹۷۱) و بعداً پسرش بشار اسد (حکومت موروثی)، - در عرصه داخلی با حکمرانی اقتدارگرایانه و در عرصه بین المللی با سیاست شدیداً ضد اسرائیلی - توصیف شده است و با "تأسف" کشوریست که دارای نفت است!؟

حافظ اسد سابق رئیس جمهور سوریه از (۱۹۷۱ - ۲۰۰۰ میلادی) بود. پس از مرگ حافظ اسد در سال ۲۰۰۰ فضای سیاسی در سوریه اندکی بازتر شد و در نتیجه دهها زندانی سیاسی آزاد شدند. اما تضمین حداقل آزادیهای سیاسی و تعدیل کنترل مطلق حکومت بر اقتصاد هنوز عملی نشده است و باشندگان کشور سوریه از دولت خویش چندان دل خوشی ندارند و با موجودیت نفت و امکانات اقتصادی کشور، باز هم مردم با مشکلات زیادی از لحاظ اقتصادی و سیاسی رو به رو هستند!

در عرصه جهانی انزوای حکومت سوریه رو به افزایش بوده و در سالهای اخیر به اتهام حمایت از شورشیان در عراق، به شدت مورد انتقاد قرار گرفته است.

سوریه یکی از دشمنان اصلی اسرائیل است و از چند گروه تندرو که با اسرائیل می‌جنگند حمایت می‌کند. در سالهای اخیر نشانه‌هایی از انجام مذاکرات غیر مسقیم بین دو کشور و با میانجیگری ترکیه به چشم می‌خورد. دور قبلی مذاکرات بین این دو کشور در سال ۲۰۰۰ و به خاطر اختلاف بر سر خط سرحدی در بلندیهای جولان به شکست انجامید.

در سال ۲۰۱۱ با بالا گرفتن اعتراضهای مردمی در جهان عرب، تظاهراتی نیز در شهرهای مختلف سوریه: حمات، جبله، دمشق، لاذقیه، درعا و حمص به وقوع پیوست که با سرکوب ارتش سوریه مواجه شد. تظاهرات پراکنده در شهرهای دیگر سوریه نیز به وقوع پیوست که در سه شهر حمص، درعا و حماه شدیدتر بود. بشار اسد در ابتدا در مورد این اعتراضها در رسانه‌های سوریه نظری نمی‌داد. اما پس از این که سرکوبها توسط قوت‌های نظامی دولتی آغاز شد و هم‌چنین در برخی شهرها به خصوص در شهر «حمص» قیام مسلحانه توسط «ارتش آزاد سوریه» علیه حکومت وی رخ داد، به مصاحبه با رسانه‌های دولتی سوریه پرداخت و علت این اعتراضات در سوریه را اسرائیل دانست. او اعلام کرد که با اقتدار در برابر این توطئه‌ها می‌ایستد. اتحادیه عرب پس از خیزش سوریه (۲۰۱۲ - ۲۰۱۱) و کشته شدن هزاران معترض سوری توسط دولت بشار اسد، عضویت سوریه در اتحادیه عرب را به حالت تعلیق درآورد.

دولت امریکا و سایر کشورهای غربی کمک‌کننده با به اصطلاح انقلابیون سوریه تحت نام «شورای ملی مخالفان» مستقر در کشور ترکیه - در ماه‌های اخیر - روابط خویش را کمتر ساخته و کمکهایی شان که شامل انواع مختلف اسلحه بود، در دیپوهای کشور ترکیه انبار گردید است.

«شورای ملی مخالفان» تمایل داشت تا با محلات تحت حاکمیت شورای ملی، مذاکرات را با سایر نیروهای مخالف حکومت بشار اسد و نسبتاً طرفداران حکومت اسد، برگزار نمایند. چون تغییراتی که در رهبری «شورای ملی مخالفان» ایجاد گردید، مطابق خواسته‌های امریکا و کشورهای غربی نبود، با آن مخالف ورزیدند که این باعث برخوردهایی در داخل شورا گردید و زمینه را برای سقوط «شورای ملی مخالفان» مساعد ساخت و همان بود که دولت امریکا تحت نام: {خطرهای اسلحه شیمایی دولت بشار اسد و مشکلاتی که ممکن بعد از سقوط حکومت بشار اسد ایجاد شود.} با همکاری حکومت قطر کنفراسی را در «دوحه» غرض ایجاد یک ائتلاف جدید دایر و «شورای ملی مخالفان» را مجبور ساخت تا تغییر ساختار شورای پیشنهاد شده را در هماهنگی با «ارتش آزاد» و تأمین اسلحه از جانب

کشورهای غربی در جهت تسریع پروسه سقوط دولت بشار اسد قبول و اقدامات سریع تری را انجام دهند.

بناء رهبر قبلی «عبدالباسط صیدا» که از گُردهای سوریه بود برکنار و در عوض آن «وفاقی تیفور» از اخوان المسلمین را رهبر در همکاری با حزب کمونیست سوریه به رهبری «جورج صبرا» که طرفدار روسیه است، برگزیدند. تهیه کننده این پلان «رابرت فورد» سفیر قبلی امریکا در دمشق بود که به همین مناسبت به نام پلان «فورد» مشهور است.

نشست مذکور که با اشتراک ۴۲۰ تن اضافه از ۳۳ جریان مختلفی که علیه حکومت بشار اسد می جنگیدند و یا با آن مخالف بودند، با طرح ۱۲ ماده یی «فورد» توافق نمودند و ائتلافی را تحت نام "ائتلاف ملی انقلابیون و مخالفان سوریه" ایجاد کردند. در جریان این نشست، مخالفت‌هایی وجود داشت که تعدادی از افراد سرشناس «شورای ملی مخالفان» با طرح پیشنهادی مخالفت خویش را ابراز و از پُستهای خویش برکنار رفتند و ضمناً گُردها نیز به آشیه رانده شدند چون:

- گُردهای سوریه مخالف مداخله حکومت ترکیه در وضع سیاسی و نظامی سوریه هستند.

- در حفظ وحدت ملی سوریه تلاش دارند.

که هر دو طرح گُردهای سوریه مخالف طرحهای دولت امریکا و غرب در منطقه است!

این ائتلاف (ائتلاف ملی انقلابیون و مخالفان سوریه) متشکل از ۶۰ نماینده است که رهبری ائتلاف مذکور برای فعلاً به «اجبار حمد بن جاسم» صدراعظم قطر و تعداد دیگری از اعضای اخوان المسلمین واگذار شده است. این تغییرات نهایی باعث عدم خرسندی و ابراز مخالفت نیروهای دموکراتیک و تحول طلب گردید. امریکا اولین کشوری بود که از این ائتلاف حمایت خویش را اعلام و آن را به رسمیت شناخت. دولت امریکا مبلغ ۲۱۰ میلیون دالر قبل از به توافق رسیدن و ایجاد این ائتلاف با آنها کمک کرده بود. کشورهای انگلستان، فرانسه و آلمان نیز در مورد ابراز موافقت کردند و ائتلاف مذکور را به رسمیت شناخته با اعضای رهبری این ائتلاف ملاقات‌هایی را انجام دادند.

به گفته ولادمیر پوتین (رئیس جمهور روسیه): «غرب در "تنبیه" کشورهای خاصی اشتیاق بیش از حد از خود نشان داده است و هر پیشرفت کوچکی از سوی این کشورها را با تحریم پاسخ داده است. . . اما کشورهای غربی با تمام امکانات خویش در تلاش هستند تا اوضاع

سوریه را - با ارسال سلاح و مهمات به گروپهای خود ساخته‌شان علیه دولت سوریه - هر چی بیشتر نا آرام بسازند. نباید اجازه داد که سناریوی لیبیا در سوریه تکرار شود و "جامعه بین المللی باید برای دستیابی به مصالحه یی در داخل سوریه تلاش کند."

در طرح «فورد» که نکات اصلی توافقنامه را بیان می دارد، نکاتی چون: تلاش و هماهنگی برای پیشبرد فشار از پائین به مکانیسمهای نظامی و باز کردن طرحها و دیالوگ با حامیان دولت اسد به خصوص (روسیه، ایران و چین) است. چون دولت روسیه دارای پایگاه نظامی در سوریه است و دولتهای غربی نمی توانند بدون توافق و به نتیجه رسیدن با روسیه اقدامی در ایجاد حکومت جدید نمایند.

طوریکه مشاهده می گردد، حکومت بشار اسد به طرف پایان خویش نزدیک می شود. ۳۰ گروه مختلف مسلح با خواستها و طرز تفکر مختلف از قبیل: دست راستیها، اسلامگرایان افراطی و القاعده با کمک عظیمی از جانب کشورهای غربی، مصروف نبرد علیه حکومت بشار اسد هستند. که بزرگترین دستاورد این جنگ نصیب باشندگان سوریه می شود. آنها هم از جانب حکومت بشار اسد و هم از جانب گروپهای وابسته به اسلامیهتها تحت شکنجه و کشتار فردی و جمعی قرار گرفته و می گیرند.

در نهایت، نیروهای ملی، دموکرات، مترقی و تحلول طلب باز هم از ویرانه های سوریه سر بیرون خواهند کرد و به مبارزه خویش ادامه خواهند داد!

منابع استفاده شده:

- سوریه ویکیدیا،
- نشرات حزب کمونیست ایران،
- لوموند دیپلماتیک.